

A POKOL KÖZMONDÁSAI.

WILLIAM BLAKE, 1796.

Vetéskor okulj, aratáskor oktass, télidőben örvendezz.
Hajtsd szekeredet és ekédet a holtak csontjain át.
A Mértéktelenség útja vezet a Bölcsesség palotájába.
Az Okosság gazdag és csúf vénlány, akinek a Tehetségtelenség udvarol.
Aki óhajt és nem cselekszik: dögvéset áraszt.
Az elvágott féreg megbocsát az ekének.
Aki a vizet szereti: dobjátok a folyóba.
Az ostoba nem ugyanazt a fát látja, mint a bölcs.
Akinek az arca nem ad fényességet: soha se lesz csillag.
Az Örökkévalóság szerelmes az Idő gyermekeibe.
A munkás méhnek nincsen ideje búbanatra.
A Bolondság perceit kiméri az óra, de nincs óra, mely a Bölcsesség perceit megméri.
Csak az a táplálék egészséges, amelyet háló és tör nélkül szereztünk.
Számot, súlyt s mértéket inséges esztendőben vegyünk elő.
Ameddig a madár a maga szárnyán száll, nem mondhatod „tulságos“ magasnak a röptét.
Holttest nem áll boszút, ha megbántják.
A legfenségesebb cselekedet: másvalakit magad eleibe tenni.
Ha a bolond következetes maradna a bolondságban: bölcs lenne.
Ostobaság a gyávaság ruhája.
Szégyen a gög ruhája.
Börtönök a Törvény köveiből épültek, bordélyok a Vallás tégláiból.
A páva gögje Isten dicsősége.
A bak bujasága az Isten jósága.
Az oroszlán dühe Isten bölcsősége.
Az asszony meztelensége az Isten munkája.
A bánat telje nevet, az öröm telje sír.
Az oroszlánok ordítása, farkasok üvöltése, a viharzó tenger tombolása és a romboló Kard tulságosan nagy darabjai a Végtelenségnek: sehogyse férnek az ember szemébe.
A róka a csapdát okolja: nem magát.
Gyönyör ejt teherbe, de a fájdalom szül.
Hordja a férfi az oroszlán bőrét, asszony a juh gyapját.
Madárnak fészek, póknak háló, embernek barátság.
Amit ma bebizonyítanak: hajdan csak képzelték.
A ciszterna tartalmaz: a forrás túlárad.
Egyetlen gondolat betölti a végtelenséget.
Légy mindig kész kimondani a gondolatodat: és minden aljas ember kerülni fog.
Minden, amit el lehet hinni: egy kép az igazságról.
A sas sohasem vesztegette annyira idejét, mint mikor leereszkedett, hogy a varjú-tól tanuljon.
A róka gondoskodik magáról: de az oroszlánról az Isten gondoskodik.
Az, aki eltúrte, hogy fölé kerekedj: jól ismer.
Ahogy az eke megindul a szóra: úgy hallgat az Isten az imára.
A dühös tigris bölcsőbb, mint a betanított ló.
Álló víztől mérget várhatsz.
Nem tudhatod mi elég, míg nem ismered azt, ami több az elégnél.

Ostoba ember szemrehányására jól ügyelj: királyi kitüntetéssel ér föl az!
A bátorságban gyenge: erős az ügyességben.
Az almafa nem kérdi a vackot, hogy hogyan kell nőni, sem az oroszlán a lovat,
hogy hogyan keresse prédáját.
Ha mások nem lettek volna bolondok: mi lennénk.
Az édes gyönyör lelkét be nem mocskolhatod.
Ha sast látsz, a Geniusnak egy darabját látod: emeld föl fejedet!
Mintahogy a hernyó a legszebb szirmokra rakja tojásait: úgy rakja a pap átkait
a legszebb örömökre.
Egy kis virágot megteremteni: korszakok munkája.
Átkozd a láncokat! Áldjad az Oldásokat!
Legjobb bor a legrégebb, legjobb víz a legfrissebb.
Imák nem szántanak! Magasztalások nem aratnak! Örömök nem nevetnek! Bá-
natok nem sírnak!
A fej Fenség, a szív Páthosz, a genitáliák Szépség, a kéz és láb Arány.
Ami levegő a madárnak, vagy a tenger a hálnak: az a megvetés a megvetésre-
méltónak.
A Bőség — Szépség.
Ha az oroszlán a rókától venne tanácsot: akkor ügyes lenne.
Javítás teszi az utat simává, de rögös út és javítgatás nélkül a Genius útja.
Inkább ölj meg egy csecsemőt a bölcsőjében, minthogy teljesítetlen vágyakat föl-
táplálj.
Ahol nincsen ember, meddő a Természet.
Igazságot nem lehet mondani úgy, hogy megértsék és még se higgyék el.
Elég! vagy nagyon is sok.

(Budapest.)

Fordította: BABITS MIHÁLY (1918).